

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

3. Assumptum Timotheum circumcidit Paulus, propter Iudæos qui erant in illis locis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

Deo auctoritatem aliquam constitutam, qua velut gradu certo innitentes attollamur in Deum. Hæc ille. Hanc verò auctoritatem penes Ecclesiæ Catholicæ Magistros ac Pastores esse, in sequentibus docet. Cum igitur (inquit) tantum ^{ibidem c. 17.} auxilium Dei, tantum profectum fructumque videamus, (populi Christiani toto orbe credentis multitudinem intelligit) dubitabimus nos eius Ecclesiæ condere gremio, quæ usque ad confessionem generis humani ab Apostolica sede per successiones Episcoporum, frustra hæreticis circumlaurantibus, culmen auctoritatis obtinuit? Cui nolle primitias dare, vel summæ profectò impietatis est, vel præcipitis arrogantiæ. Hæc Augustinus, Caluini hoc loco venenum saluberrimo antidoto depellens.

CAP. XVI.

3. *Assumptum Timotheum circumcidit Paulus, propter Iudæos qui erant in illis locis.*

OBSERVAT hoc loco Calvinus, Timotheum quidem à Paulo circumcissum fuisse ad evitandum Iudæorum scandalum, ad ædificationem Ecclesiæ, & publicam utilitatem; Titum verò Paulum circumcidere noluisse, ne puram Euangelij doctrinam proderet, libertatem videlicet Euangelicam ab illa Iudaica ceremonia exemptam. Mox ex hac obser-

Caluini
Solidi
collectio.

obseruatione non mala, corollarium inferre
peſsimū, & à Pauli instituto alieniſſimum.
*Hinc (inquit) facile perſpicitur quā horrēda in Pa-
patu graſſatur confuſio. Quī ſic? Immeſus (inquit)
illic eſt ceremoniarum aceruus. Quorſum id, niſi
pro vno veteris templi velo centum obtenderent?*
Eſto, ſit ita: quomodo ex circuncisionis ce-
remonia à Paulo liberè vel aſſumpta vel
neglecta conſequitur, ceremoniarū in Ec-
cleſia multitudinem horrendam eſſe con-
fuſionem? Quæ, inquam, iſta conſequentia
eſt? Planè nulla. Nam ſi illis eadem cum
libertate vratur Eccleſia, nulla ex rerū mul-
titudine ſequitur confuſio. Nec Pauli fa-
ctum contra ceremoniarum multitudinem
aliquid concludit, ſed vnius ceremoniæ li-
bertatem oſtendit. Sed & nunc negamus
Caluino immenſum eſſe in Eccleſia cere-
moniarum aceruum, eo quidem ſenſu vt
modum acrationem ille numerus excedat
quod Caluino probandum fuit, non ſim-
pliciter aſſerendum. Tantum ſanè abeſt vt
pro vno veteris templi velo centum in Ec-
cleſia obtendantur, vt pro vno Eccleſiæ Ca-
tholicæ velo, pro vna ceremoniā, centum in
veteri Synagoga adhibita fuerint. Quare
nec illatio Caluini hilum valet, nec accuſa-
tio vlla veritate ſubiſtit. Pergit tamen ac-
cuſare hic Satan: *Deus (inquit) quas præcepe-
rat ceremonias abrogauit, quo illuſtrior fulgeret
Euāgelij veritas. Homines novas inducere auſi ſunt,*
Et quidem

Caluini
putida ca-
lumnia.

Et quidem nullo seruatō modo. Negamus Caluino, Deum veteres ceremonias sic abrogasse, ut in Euangelij doctrina & noua sua Ecclesia nullas nouas ceremonias adhiberi voluerit; quod in Antidotis nostris Euangelicis contra Caluini illic similes grunnitus demonstrauiamus. Nunc vnum Augustinum intemperanti hominis audaciæ oppono. De ceremonijs Ecclesiasticis disputans ita scribit: *Ille quæ non scripta sed tradita custodimus, quæ quidem toto terrarum orbe obseruantur, datur intelligi, vel ab ipsis Apostolis, vel plenarijs Concilijs, quorum est in Ecclesia saluberrima auctoritas, commendata acque statuta retineri.* Agnoscitur tum ab Apostolis, tum à Concilijs plenarijs, nouas ceremonias saluberrima auctoritate institutas fuisse, & institutas retineri. Et quidem in huiusmodi instituendis ceremonijs totius orbis Concilia damnare, imò (ait in sequentibus Augustinus) *de eo aut ibid. c. 7.* ita faciendum sic disputare velle, insolentissimæ insaniæ est. Sed ad aliam accusationem descendit Caluinus: *Accessit deinde prauum commentum, valere eas omnes ad cultum Dei. Tandem secuta est diabolica meriti fiducia.* Hæc diabolus ille, cuius duplici accusationi breuiter respondere: Sicut aliarum virtutum, temperantiæ, fortitudinis, & ipsius charitatis actus externi, non interni tantum, Deo placent; sic & actus religionis externi, quales sunt ceremoniæ. Sic Anna vidua dicitur in Euangelio

In Ioh. c. 4. v. 23.

Ceremoniæ in Ecclesia Christiana. Epist. 118. cap. 1.

Ceremoniæ Deo colitur.

Luc. 2.

gelio orationibus suis in templo Deo seruasse, λατρεύειν, cultum Deo gratum præstitisse. Si-
cut autem oratio vocalis, sic aliæ externa
ceremoniæ, ab obedientia & religione in
Deum interna profectæ, Deo haud dubie
placent: quod de ipsa geniculatione fateretur
ipse Calvinus. *Dico* (inquit) *sic esse hanc cere-*
moniam humanam, ut sit etiam diuina, quatenus
videlicet pars est decori illius, cuius cura & obser-
uatio nobis per Apostolum commendatur 1. Cor. 14.

Institut.
lib. 4. c. 10
num. 30.

1. Cor. 14.

Idem de alijs ceremonijs Ecclesiasticis iudi-
candum; quæ, ut omnia *honestè ac ordine fiant*,
in Ecclesia Catholica non ex cuiusvis cere-
bro, sed ex legitima Episcoporum & Con-
ciliorum autoritate instituta sunt. Sed &
huiusmodi actiones sic ad Dei cultum per-
tinere, Deoque placere, ut aliquid apud
Deum mereantur, ex eo vno manifestum
est, quod ut minimum actus religionis sunt
ceremoniæ omnes Ecclesiasticæ, ad Deum
purius, & intensius, & ordinatius colen-
dum traditæ. Dubitari autem non debet,
quin actus religionis, maximè ab obe-
dientia quam Ecclesiæ Pastoribus deferi-
mus (quæ altera virtus est) imperatus, non
secus apud Deum mereatur, quàm aliarum
virtutum actus.

Caluini
os feci-
dum.

Post accusationes ad cōuicia pergit Cal-
uinus: *Nunc, cum satis constet tales ceremonias*
nec vela esse nec sepulchra quibus tegitur Christus,
sed fatida stercorea quibus obruta est sincera fides &
religio,

religio, qui promiscuè faciunt liberum earum vsum, longe plus Papæ arrogant, quam Deus legi suæ concedat. Cui respondeo: Nunc, cum satis constet tales ceremonias nec vela esse nec sepulchra quibus regitur Christus, sed pia & religiosa exercitia, quibus & sinceram fidem profitemur (nam ex vñu signi Crucis, verbí gratia, non secus me pro Christiano agnosceret Turca, & pro Catholico agnosceret Calvinista, quàm si aperta voce dicam me esse Christianum Catholicum) & ipsa religio in Deum decenter & ornatè, puriùs quoque & feruentiùs exercetur; qui eas veluti fœtida stercora abominatur, Satanicum & hæreticum suum spiritum produnt; qui promiscuè liberum earum vsum faciunt, Ecclesiæ ordinem perturbant; qui religiosè observant, quod filiorum Dei proprium est exequuntur. Subiungit Calvinus, vt vno adhuc bñlo maledicendi libidinem satiet, stomachoquè plenius indulgeat, præclarum suæ declamationis epiphonema. *De Missa* (inquit) *& similibus spurcijs, quæ manifestam in se idololatriam cõtinent dicere, nihil attinet.* Quasi verò hic locus istud à Caluino postularer, vt omnem suam contra ceremonias Ecclesiasticas maledicentiæ bilem euomeret, aut ideo noui Testamenti noua oblatio, quam in Missa ^{Irenæus} sacrificio tota per orbem celebrat Ecclesia, aliquam ^{lib. 4. c. 32} spurciam haberet, quia spurcus iste & stercorarius conuiciator, spurcias & fœtida stercora,

stercora, tam illi quàm sacro diuinæ Scri-
pturæ textui, nulla occasione data, foedisti-
mè aspergit. Sed heus tu Caluine. Audi
quid de tua prophana Cœna, quàm sanctæ
Missæ sacrificio substituendam putasti, Lu-
therana tota secta iudicat, & qualem de illa
sententiam ferat. Lutherani Ministri ante
aliquot annos Antuerpiæ templum nacti, quo
etiam tempore & sua illic habebant Calui-
nistæ, suæ fidei Cōfessione edita sic loquun-
tur: *Caluinistarum Liturgia non vno sacrilegio vi-
tiata contaminataque est, eaque, pro dolor, innume-
ras animas eterno exitio inuoluit.* Hanc po-
stea Confessionem Flaccus Illyricus Lu-
theranus strenuè defendit.

An. 1568.
Cœna Cal-
uinistica
sacrilega
& peiusse-
ra.
Cap. 17.

4. *Cum pertransirent (Paulus & Barnabas) ciuitates, tradebāt eis custodire dogmata quæ erant decreta ab Apostolis & Presbyteris qui erant Hierosolymis.*

Legi Ec-
clesiastica-
rum obli-
gatio de-
scenditur.

Quia legum Ecclesiasticarum piam apud
fideles & humilem obedientiam ex hoc
Pauli & Barnabæ exemplo tum hodie Ca-
tholici tum olim veteres collegerunt, quod
& ex huius præcepti Apostolici stricta ad-
modum aliquot postea seculis obseruatione
in præcedenti capite ostēdimus, Caluinus
ut ad legum Ecclesiasticarum (quarū ipse
impatiens erat) summum contemptum le-
ctores adducat, & ad omnia obedientiæ re-
pagula perfringenda, ac Patrum sancita pe-
dibus